

liberal ungdom

Nr 3/2019 | TEMA: Skolstart & Kongress

liberal ungdom

Ledare

Det påstås ofta att Folkpartister och LUF:are definieras av sin kärlek till skolan. Jag tror inte det är rätt sätt att se på det hela. Vi älskar inte skolan villkorslöst, men vi älskar att förändra den.

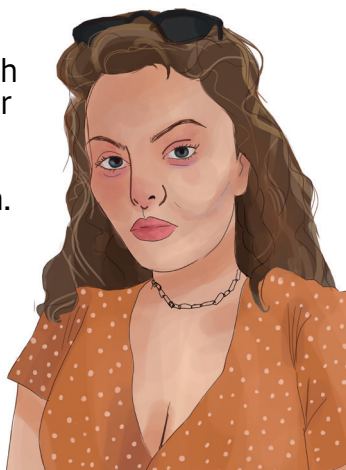
Hösten 2018 var den första höst jag kan komma ihåg då jag inte började i skolan. Tack vare valrörelsen så hann jag på gott och ont inte reflektera så mycket över detta, för det är skrämmande. Från första klass i flätor och skoluniform till klassens roast i vit mössa hade jag plötsligt avslutat tolv års skolgång.

Minnen av pastabroar på tekniklektioner och en oändligt kakkbakande på hemkunskapen, sådant motiverar mitt eget motionsskrivande, och därtill lägger skribenterna i detta nummer fram sina bästa reformidéer. Valen är över, äntligen, och nu är det dags att grota ner sig i sakpolitik. Vi ses på nattpassen!

Men skolstarten är inte det enda vi pratar om i detta nummer. Alla som söker FS har givits en sida i denna tidning för att försöka kamma hem några sista ombudsroster och förvalta det förtroende de hoppas att inneha. Om du vill veta vilka som möter deadlines bäst, vem som inleder mejl med "du får stämma mig", och vem som skickar in texter i textstorlek 17,41 - hör av dig till redaktören!

På tal om missade deadlines och förtroendeförvaltning så skriver Riksdagsledamot tillika förbundets 34:de ordförande Joar Forssell sin sista FO-krönika. It's the end of an era, som Rachel Green hade sagt.

Trevlig läsning!
Karin Pettersson, Redaktör

innehåll

TEMA: Kongress & Skolstart

S 2-3 Ledare, redaktion och produktion

S 4-5 Hänt i LUF-landet

S 6-7 De som kandiderar till Förbundsordförande

S 8-10 En svensk kanon vore kanon

S 11-13 Borglighetens akilleshäls

S 14-15 De som kandiderar till Förbundsprezidiet

S 16-17 Hög tid att bättra betygssystemet

S 18-26 De som kandiderar till Förbundsstyrelsen

S 27-29 Till försvar för den konservativa skolan

S 30-31 FO-krönika

redaktion och produktion

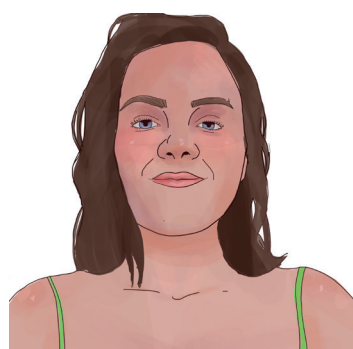
Kontakta redaktionen på: karin.pettersson@me.com

Karin Pettersson
Redaktör

Marcus Willershausen
Skribent

Amanda Johansson
Illustratör

Love Frisell
Skribent

Ani Daspanyan
Skribent

Philip von Schéele
Skribent

Ansvarig utgivare

Thea Andersson

Layout och redigering

Emilie Tilstam / Karin Pettersson

Tryck

Danagård Litho

Omslag

Amanda Johansson

Alla bilder licensierade under
Creative commons

Liberal ungdom ges ut av
Liberala ungdomsförbundet och utkom-
mer fyra gånger om året.

LUF är Liberalernas ungdomsförbund, och
verkar för individuella rättigheter, mark-
nadsekonomi och global frihet.

Bli medlem på luf.se.

**LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET**

hänt i luf-landet

En hel del har hänt i vårt kära LUF-land de senaste månaderna. Vår fantastiska EP-valrörelse avslutades och Liberalerna kammade hem ett mandat trots en del dystra utsikter, mycket tack vare förbundets och medlemmar-
nas hårda arbete. Snyggt!

En Basliberal av stapeln den 1-2 juni med inskolning av nya medlemmar. Välkomna! Den 28onde juni valdes Nyamko Sabuni till ny partiledare. LUF ska fortsätta vara en ideologisk vakthund och vara beredd att skälla när det behövs, men förhoppningsvis är partiet färdigkrisat för ett tag så att vi kan fokusera på vårt eget.

Patrik Gren har tyvärr försvunnit iväg på nya äventyr men Kalmar-sunds stjärna Elin Oskarsson har axlat rollen som ny kanslissekreterare. Härligt!

Nya ansikten ser vi också i LUF Västmanland, där Anton Holmlund efterträtt Simon Damberg som distriktsordförande, och i LUF Storstockholm där Elin Hjelmestam tagit över efter Caroline Rhawi. Grattis till förtroendet!

Juli 2019 började med Almedalsveckan, då Visbys gator fylldes av ett helt gäng LUF:are och en riksdagsledamot i en rubrikskapande cigarettkostym. Friheten må vara rökt, men vårt engagemang brinner vidare!

Årets händelse stundar, nämligen KONGRESSEN! Hela 191 motioner ska behandlas, kaffe ska drickas och sömn nedprioriteras. Därtill har det tyvärr blivit dags att säga hejdå och tack för allt till både vår ordförande Joar Forssell och förbundssekreterare Elias Collin. Båda dessa roller ska fyllas och även om skorna är stora, råder det knappast brist på kompetenta kandidater, varken till presidiet eller styrelsen. Lycka till allihop!

Philip von Schéele

FO-kandidat: Romina Pourmokhtari

Jag vill berätta en hemlighet för dig: Ibland blir jag trött på politiken. Ibland vill jag strunta i allt och ge upp. Hinna tentaplugga ordentligt och träffa mina vänner oftare.

Men sen börjar lågan brinna igen. Oftast för att jag inser vilket enormt privilegium vi lever med. Vi skriver debattartiklar om kontroversiella ämnen som porr och cannabis utan att bli fängslade. När vi demonstrerar kommer polisen och frågar om allt går bra, inte för att spruta tårgas på oss. Vi i Liberala ungdomsförbundet har förstått att den här tillvaron inte kan tas för given, att vi måste kämpa för vår frihet. När sossar, rassar eller konservativa arbetar för att låsa in människor på arbetsmarknaden, i fängelse eller i sina hem så arbetar vi outtröttligt för motsatsen.

Vi förändrar på riktigt genom att vara en samlande frihetsrörelse. Inte som CUF:s landsbygdsprotektionistiska låtsasliberalism och inte som MUF:s ihåliga och ideologiskt spretiga populism. Vi är jävligt förbannade över ofrihetens bojor och är villiga att göra

Valberedningens nominering

allt för att bryta oss loss. När vi kämpar för att försvara friheten blir vi ibland trötta, och då vill jag att vi tänker på våra systerförbund i Georgien, Turkiet och Venezuela som kämpar mot polis som jagar, hotar och kränker. Våra vänner som med blod, svett och tårar kämpar för att skapa den frihet vi försvarar. Tänk på dem och brinn. Brinn för att försvara friheten där den finns och skapa den där den saknas. Tillsammans är vi starka, tillsammans är vi ständigt i opposition - i kampen för frihet.

FO-kandidat: Simona Mohamsson

Till dig, den besvärliga människan. Jag vet inte om du hör samma sak som jag på middagar. Människor pratar, och du hör. Du hör att det gömmer sig rädsla bakom den där främlingsfientligheten, du hör att det gömmer sig uppgivenhet bakom oviljan att förändra. Egentligen kanske det inte är så konstigt. Förändring kan vara läskigt när det upplevs som att hela den tryggheten man har kan gå förlorad. Nu befinner vi oss i just den skrämmande brytningspunkten mellan gårdagen och framtiden. Allt för många väljer gårdagen istället för framtiden.

Du och jag har är däremot nyfikna. Liberalismen är ute efter en viss typ av människa: den som överraskar oss. När den allmänna opinionen eller staten provoceras och försöker stoppa vår vilja att förändra står vi med ett fuck you-finger mot rädsla, konservatism och fientlighet. Vi ser att skadan av ofrihet är ett större hot än konsekvensen av frihet. Det är alltid de besvärliga människorna, de som vägrar att rätta sig i ledet, som går före i kampen för att varje individ ska kunna förverkliga sig själv. Det är alltid den besvärliga människan som tar strid mot ideströmningar som har olika former av kollektiv som utgångspunkt.

Vi är rörelsen byggd av besvärliga människor. Vi är de radikala med två fötter på jorden som vågar drömma sig bort i galna ideér för frihet. Vi försvarar framtiden mot gårdagen. Du är en av de kreativa och egensinniga individer som ifrågasätter den rådande ordningen och som vågar bryta nya vägar. Det är du som utgör LUF.

En svensk kanon vore kanon

Tusen gånger Starkare av Christina Herrström. Jan Guillous Ondskan. Av någon anledning har de allra flesta av oss läst dem, fått dem på svensklektioner i exemplar som tilldelats elever före oss och skulle vidare till elever efter oss. Jag avskyr det.

Missförstå mig rätt. Det är fint, att vi alla läser samma sak. Rimligt, när vi gått i samma skolsystem. Men ärligt talat, Tusen gånger starkare och Ondskan? Av alla böcker som har skrivits eller översatts till svenska - vad motiverar att det är just dessa två som ska läsas av oss alla? Vem har bestämt det, och efter vilken process?

Det går inte att ta reda på, och en hel hop skolor läser annat. Det finns ingen fastställd boklista för grundskolan, ytterligare en av alla de saker i den svenska skolan som "bara blev så."

Idéen om en tydligt fastställd litterär kanon har i debatten ofta kritiserats som oliberal klåfingrig pekpinnepolitik - speciellt när det talas om användning i skolan. De som tror det har helt missförstått vem liberalismen finns till för.

Utan en tydligt definierad kanon, ett facit så att säga, för att skapa gemensamma referensramar tillåter vi att referensramarna blir godtyckliga och otydliga, där varje barn fjättras

av föräldrarnas socioekonomiskt styrda kulturella tankekedjor. Svårast blir det, som alltid, för de barn som inte växt upp i Sverige eller vars föräldrar inte gjorde det.

Det stämmer inte heller att en litteraturlista skulle inskränka lärares rätt att bestämma i klassrummet, för vi har aldrig, och bör aldrig, driva lärares oinskränkta över sin undervisnings innehåll. Lärare ska förhålla sig till kursplanen, om de ges fria tyglar är det elevernas rättigheter som trampas på. Att de folktopartistiska ögonen tindrar så fort ordet lärare nämns, betyder inte att skarpsynta liberaler ska glömma att lärarhögskolan inte direkt dragit till sig de klarast lysande stjärnorna på senaste tiden, så att säga.

Vurmandet för Lärarförbundets små älsklingar och deras frihetliga tolkningar är inget annat än beskyddandet av det som Isak Skogstad formulerar så briljant i sin essä för Smedjan (04/26) - progressiva pedagogers subtila klassförakt.

Med fastställda litteraturlistor för de

olika nivåerna av skolgången ger vi de elever som vill lägga manken till möjligheten att gå till biblioteket på sommaren och läsa i förväg, föräldrar med barn som har det kämpigt kan enklare bistå hemifrån med väl valda godnattsagor. Detta är vad folktopartistiska ögon ska tindra för.

Allt detta sagt, förtjänar Sverige en litterärt kanon? Inget är heligt, och minst av allt nationalstaten.

Det kan ju önskas att alla Stockholmare ska läsa Stadserien av Per Anders Fogelström – om inte annat för så att förstå sig på Bromma – men är det lika relevant i Skellefteå? Borde Strindbergs Fröken Julie premieras över Ibsens Ett Dockhus, bara för att landsgränsen råkar dras däremellan? I en allt mer globaliserad värld vore det väl bättre om vi använde skolans bänkböcker för

en grundläggande förståelse av flera länder, än att djupdyka i det där ens föräldrar bestämt att en ska växa upp.

Mja, just djupet kan vara en av nyckelorsakerna till att vi ska ha en kanon. Hur mycket du än vämjäs av nationalstaten så förväntas du ha en relation till den, speciellt i sammanhang där de runt dig bär andra pass.

Genomsnittssvensken läser också betydligt mindre nu än för tio år sedan (SCB), en tragiskt utveckling måhända, men en som väcker intressanta frågor.

Om kidsen nu läser mindre än någonsin – blir det då inte desto viktigare att de böcker de faktiskt läser ger någonting?

Det ska dock inte glömmas bort att

”Vurmandet för Lärarförbundets små älsklings och deras frihetliga tolkningar är inget annat än beskyddandet av det som Isak Skogstad formulerar så briljant i sin essä för Smedjan (190426) - progressiva pedagogers subtila klassförakt.”

allt det där är sekundära frågor. Listans innehåll är mindre viktig än listans existens, för det är de gemensamma referensramarna vi vill främja. Med ett sagt hoppas jag innerligt att Tusen gånger starkare inte får stå med.

Vilka som ska etablera denna lista är en komplicerad fråga med ett märkligt enkelt svar. Svenska Akademien. Dess syfte är att "arbeta uppå Svenska Språkets enhet, styrka och höghet", deras medlemmar är våra främsta författare. Om de inte kan definiera Sveriges litterära kanon så kan man undra om de ens ska finnas.

Att ha en svensk kanon hindrar inte i det minsta etablerandet av en nordiskt kanon, en feministisk kanon, eller en europeiskt – tvärtom. Med fler tydligt definierade ramar bygger varje individ lättare den tavelvägg som hon refererar till livet genom.

Karin Pettersson

Borglighetenes akilleshäla.

Det känns i luften. Det hörs bland folk. Att augustivinden kommer. Att allt ska börja om. Ett nytt läsår för Sveriges elever tar snart sin början, för somliga det sista, och för andra det allra första.

Skolfrågan ligger oss unga liberaler lite extra varmt om hjärtat. Det är vi som suckar frustrerat när klasskamraterna klagar över betygssystemet, det är vi som rynkar på pannan när elevkårsordföranden talar alldeles för varmt om elevinflytande och det är vi som tvingas hållas tillbaka av våra vänner när någon vågar förolämpa Jan Björklunds skola.

Vårt engagemang för skolfrågan är brinnande och genuint på en helt annan nivå än det vi hittar hos andra ungdomsförbund, och därför är det av yttersta vikt att vi ständigt ifrågasätter våra ställningstaganden och kritiskt granskar oss själva. Vi måste vrida och vända på argumenten vi använder oss av och komma fram till något nytt - vi måste utforma ny politik. Ett område vi framöver bör lägga lite extra vikt vid är borglighetens akilleshäla - friskolereformen.

Syftet med den friskolereform som genomfördes 1992 var att ge

elever och föräldrar friheten att själva välja skola, att skapa konkurrens mellan skolor och därmed öka kostnadseffektiviteten, samt att resultaten skulle lyfta. Det har på många sätt varit en viktig reform för svensk skola, men den är definitivt inte felfri. Kraven på huvudmännen är för låga och detta har dessvärre öppnat dörarna för oseriösa aktörer som drivit dåliga skolor.

Systemet som det är konstruerat idag ger dessutom incitament för ansvarslösa ägare att skära ned på utbildning och maximera vinster till aktieägarna, vilket är långt ifrån den ökade kostnadseffektiviteten som var tanken med reformen på 90-talet. Säkerligen var det inte heller meningen att vi skulle få skolor som drivs av extremister, men likväl är det en del av verkligheten.

Friskolekoncerner har dessutom använt sin vinst, det vill säga skattemedel, för att expandera utomlands. Varför ska svenska skattemedel avsedda för svenska skolor gå till aktiebolags

investeringar i andra världsdelar? Argumentet ”de ska vara fria att göra vad de vill med sina medel så länge de levererar en kvalitativ utbildning”, är det som varit en reflex för borgerliga att komma med de senaste åren, men det är ett pinsamt försvar. Sedan när är det vårt jobb att stödja slöseri med skattepengar? Vi kan inte å ena sidan fokusera på ett effektivt användande av skattemedel för att därefter försvara ett system som tillåter att pengar går till aktiebolagens investeringsturnéer istället för elevers utbildning.

Att från liberalt håll kritisera systemets nuvarande form innebär inte att inskränka det fria skolvalet, det handlar om att försvara dess existens. Utan trovärdiga svar på hur skolmarknaden ska fungera undergrävs förtroendet för den, och på sätt kommer lösningar vi inte förespråkar vinna mark i opinionen. Det finns de som vill avveckla friskolorna helt, avskaffa det fria skolvalet och återgå till att alla barn går i den skola som ligger närmast hemmet - men det ska inte hindra oss liberaler från att komma med trovärdiga svar på hur vi kan lösa problemen. Förslag som central rättning av nationella prov, obligatoriskt skolval och tuffare tillsyn från Skolinspektionen må vara bra förslag för att komma tillrätta med problem som uppstått,

men det är inte i närheten av tillräckligt.

Att ha konstruerat ett system med så många brister att det krävs en omfattande kontrollapparat för att det ska fungera är inget som inger förtroende från väljarna, och det kommer inte som en överraskning att majoriteten av dem vill se det förändras. Enligt en undersökning gjord av Lärarnas Riksförbund vill exempelvis 9 av 10 se nya regler

”Vi kan inte å ena sidan fokusera på ett effektivt användande av skattemedel för att därefter försvara ett system som tillåter att pengar går till aktiebolagens investeringsturnéer istället för elevers utbildning.”

gällande att investera vinst tillbaka in i verksamheten, och hälften vill också se nya regler för skolvalet.

Moderata Ungdomsförbundets ordförande Benjamin Dousa skrev (180508) klokt på DN Debatt: "Ett skolsystem där vem som helst kan starta skola och plocka ut vinst, samtidigt som de själva ansvarar för betygssättning och rättning av nationella prov, är inte en välfungerande marknad. Det är en pseudomarknad. Borgerligheten kan inte längre blunda för detta."

mer till den insikten är avgörande eftersom det är vi som vill vara den kraft i politiken som alltid sätter skolan först. Vi får inte bli omsprungna av Socialdemokraterna eller Moderaterna i vår hjärtefråga, för om vi tappar skolfrågan, då tappar vi vår själ. Låt oss inte göra det.

Att LUF och Liberalerna också kom-

Kandidat till 1:e Vice: Christoffer Karlsson

Kan klimatet vänta?

Det korta svaret är nej. Det mer invecklade svaret är; ja, ibland. Det låter kanske konstigt att någon som tycker att vi borde sätta klimatfrågan överst på dagordningen också tycker att klimatet kan vänta en aning ibland.

Men ibland gynnas inte den gröna omställningen av att vi tar förhastade beslut, och framförallt inte av så dumma beslut att de i förlängningen leder till högre utsläpp av växthusgaser. Typexemplet på detta är avvecklingen av Sveriges kärnkraft. En enda reaktor kan producera lika mycket el (dygnet runt, året runt) som över 100 toppmoderna vindkraftverk i perfekt vindriktning och vindstyrka.

Men det finns otaliga andra exempel på när Miljöpartiet och för den delen Centerpartiet driver "klimatpolitik" som är så katastrofalt dålig att Sverige och världen behöver ett LUF som bidrar till att Liberalerna tar ledartröjan i klimatkampen!

Utan ett fungerande LUF får vi inte

Valberedningens nominering

ut vår politik.

Så, hur ska LUF fungera? Well, LUF måste vara organisatoriskt väloljat. Ni har alla hört pratet om att smådistrikten behöver stöd och att vi måste värva fler medlemmar. Absolut. Allt det är sant. Men vi behöver också en transparent organisation. Jag tror att förbundsstyrelsen blir mer produktiv om alla ledamöter känner sig delaktiga i besluten, och om de märker att presidiet inte bara tutar på och kör och lämnar ledamöterna akterseglade.

Så, för ett transparent LUF som driver klimatfrågan söker jag ditt förtroende till första vice förbundsordförande!

Kandidat till 2:e Vice: Linnéa Bjärum

Friheten behöver både försvaras och vinnas. Politik handlar oftast om att tjata, och att orka göra det längre än motståndaren. Jag vill fortsätta ta konflikten för att beroendesjukdomar ska ses som sjukdomar, mot att bidrag går till den som redan har och mot illiberala värderingar var de än må uppstå. Jag vill fortsätta bidra till förbundsstyrelsens arbete, men jag vill också bidra till det stabila ledarskapet som gör att vi kan fokusera på politiken.

I sju år har jag varit engagerad i Liberala ungdomsförbundet, i tre år som förbundsstyrelseledamot och socialpolitisk talesperson. Och jag är knappast färdig än. Jag vill fortsätta veva mot Bengt Westerberg som säger att det ska vara förbjudet att knarka, mot en psykiatrisk vård som misslyckas med att hjälpa den mest utsatta, och konservativa som tror sig ha rätt att diktera vad någon annan ska göra med sin kropp. Jag vill fortsätta gå i prideparader och stå med plakat när AFS skanderar ut sitt hat. Och jag vill fortsätta att säga ifrån när lokalpolitiker tror att folk inte kan hantera möjligheten att ta en cigg till ölen som man dricker utan en pizza till.

Jag hoppas att du vill ge mig förtroendet att vara din vice förbundsordförande.

Valberedningens nominering

Hög tid att bättra betygssystemet

Vi LUF:are älskar utbildning och förnyelse. Bör vi då inte byta ut det nuvarande betygssystemet mot en ny, mindre komplicerad, mer rättvis och jämlik betygsskala?

LUF har alltid varit och är fortfarande ett ungdomsförbund som har ett massivt engagemang i utbildningsfrågorna. Vi vill se en svensk skola där läraren har auktoritet, där centralrättning är en av grundstenarna och där alla elever, oavsett förutsättningar, får lika möjligheter för att uppnå utbildningsmålen. Vi LUF:are älskar utbildning och förnyelse. Bör vi då inte välja byta ut det nuvarande betygssystemet mot en ny, mindre komplicerad, mer rättvis och jämlik betygsskala?

År 1994 infördes ett målrelaterat betygssystem med betygsskalan: IG till MVG i alla svenska skolor, som år 2011 byttes mot den sexgradiga betygsskalan F till A som används än idag. Att betyget sätts med bokstäver och inte siffror gör det krångligare för lärare att ge en rättvis bedömning, speciellt för de som ligger och väger mellan två alternativ. För elever blir det svårare att förstå vad de behöver arbeta mer med, enligt

amerikanska The Cronicle of Higher Education (101203)

Bokstavsbetygen ökar risken att ett enda betyg, som man har fått på en dålig dag, kan försämra slutbetyget genom att dra ner det med ett eller ibland med flera steg, beroende på hur läraren bestämmer. Ibland kan läraren välja ett högre betyg och ibland lägre, något Skolverket varnat för.

Detta är på grund av det saknas instruktioner, vilket gör att lärare etablerar sin egen praxis. Vi liberaler som vill ge alla lika möjligheter till utveckling, måste kunna ta hänsyn till att stressiga situationer kan uppstå och måste se till att en enda dålig dag inte förstör betyget som är avgörande för elevens framtid. För att kunna undvika detta anser jag att vi bör byta ut betygsskalan till ett system med siffror från 1 till 6, där 1 är det lägsta och 6 det högsta. I ett sådant system kommer

slutbetyget att räknas ut genom meritvärdet av de betyg som man har fått under hela året och avrundningsprincipen kommer att tillämpas för att avrunda decimaler.

Jag har själv gått i olika skolor i flera länder och har upplevt lika många betygsystem, men det bästa, som även min gymnasielinje IB - (International Baccalaureate) - använder, är det med siffror. Siffror ger en mer exakt bild och känsla av hur man ligger till och hur mycket mer man behöver jobba. De gör det lättare för läraren att sätta ett slutbetyg, som motsvarar meritvärdet av betygen på årets alla uppgifter.

Detta slutbetyg kommer inte heller bli en överraskning för eleven, något som ibland sker i dagens system, utan

eleven kan själv göra samma uträkning under årets gång. Inte nog med det, sifferbetygen kommer att göra det mer rättvist, eftersom ingenting är kört bara för att en uppgift inte gick vägen.

Det är alltid hög tid att förbättra skolan och sifferbetyg kommer att göra det genom att göra betygsättningen enklare och rättvis för både lärare och elever. Om du, precis som jag, tycker att detta är ett bra förslag, så har jag en present till dig. Om några dagar kommer det komma upp en motion om detta på kongressen. You know what to do.

Ani Daspanyan

Förbundsstyrelsekandidat: Erik Berg

Jag är hemma i Dalarna för min lillasysters student. Sommaren är här, studenterna är glada, min inre Jan Björklund håller tummarna för höga slutbetyg. När vänner frågar om jag oroar mig för partiet är svaret både ja och nej. Jag tror vi klarar av det mesta, det har våren visat oss. Men vi riskerar förlora fokuset. Fokuset på de tusentals ungdomar i Sverige som springer ut som några av världens friaste människor. Fokuset på skolpolitiken.

Jag tänker tillbaka på höstens valrörelse då jag mötte Benjamin Dousa i debatt på Leksands gymnasium. Han tycker M borde synas mer i utbildningspolitiken. Och det skriver han ofta. Han har bland annat krävt att M ska få utbildningsministerposten i en alliansregering.

S har också mobiliserat i skolfrågan. Anna Ekström har ersatt Gustav Fridolin som utbildningsminister. Stefan Löfvens retorik drar allt mer åt vänster samtidigt som politiken förblir liberal. I TV-debatter låter det på honom som friskolor vore djävulens verk. Samtidigt garanterar Januariavtalet deras fortsatta existens.

Vi har en ny partiledare, och precis som socialpolitiken övergavs efter Bengt Westerberg riskerar skolpolitiken överges i det nya Liberalerna. Det vore att upprepa ett gigantiskt misstag. Skolfrågan ska inte vara moderaternas, för de förstår sig inte på jämlikhet. Skolfrågan ska inte vara sossarnas, de bryr sig mer om symbolpolitik än kunskap. Skolfrågan ska vara vår, nu och föralltid. Jag kandiderar till Förbundsstyrelsen och kommer aldrig sluta sätta skolan först.

Förbundsstyrelsekandidat: Frida Jansson

Jag är liberal. Sverige är ett högskatteland, och även friheten i vardagen minskar. Sedan den första juli får man inte röka på uteserveringar. Staten förtrycker oss genom att kontrollera hur vi pökar, röker, krökar. Att få bestämma själv över sin egen kropp och vad man gör med sitt liv, även om det är skadligt, är liberalt och viktigt. Vi kan inte räkna med att andra ska trycka på för ett avskaffat dansförbud eller liberalare alkohollagstiftning. Det är och förblir vår roll i svensk politik.

Men jag är också socialliberal. Socialliberalismen fokuserar på frihet, och rättvisa. Eftersom socialliberalism handlar om saker – hur mycket pengar man har kvar i slutet av månaden, om vården fungerar som den ska, om man har ett jobb att gå till – är ekonomin en förutsättning för ett socialliberalt samhälle. Ibland så heter det att ekonomiska frågor förlorat sin betydelse, att det är viktigare att prata integration och kultur. Det tror inte jag ett skit på. Integration handlar om ekonomi. Det handlar om att få ett jobb,

F-skattesedlar och tjäna egna pengar. Om man gör det spelar det ingen roll vilken religion man har, vilken högtid man firar eller vad man har på sig för kläder.

I augusti söker jag ert förtroende för att göra socialliberalismen great again. Vi ses på kongressen!

Valberedningens nominering

Förbundsstyrelsekandidat: Olle Johnsson

Underbara dagar framför oss

Likt Olof Palme fick även jag mitt politiska uppvaknade i Indien. Palme blev inbiten socialdemokrat och jag blev övertygad liberal.

Det är en underdrift att säga att Indien är olikt Sverige. I mina första skälvande blogginlägg om landet fanns där både en fascination och en gedigen kulturchock över sakens tillstånd i de heliga kornas och de stora kontrasternas hemland.

I Indien fanns tidigare kastlösa som utbildat sig och arbetat sig till att bli medelklass.

Där fanns en tolerans för att medmänniskorna var olika vilket möjliggjorde en annars omöjlig mångfald av språk, etniciteter och religioner. Därtill finns även de unga som är en brygga till nästa generations Indien och som ifrågasätter förlegade strukturer.

Indien övertygar mig att känna hopp och framtidstro för den nya världen som växer fram i globalismens tidevarv. För varje människa

som genom ökat välstånd kan få lite bättre förutsättningar, för varje ung person som vänder sig bort från destruktiva normer och traditioner har världen rört sig i en lite friare riktning.

Utvecklingen i Indien kan liknas en elefant. Olikt de snabba tigerekonomierna i södra Asien rör sig den gigantiska Indiska elefanten långsamt framåt. Elefantens hastighet beror på hur bra liberala och frihetliga krafter övertygar sin omgivning att vår riktning är den rätta.

Förra årets kongress missade jag för att en av mina nyblivna kusiner i Indien gifte sig. Nästa missar jag inte och jag hoppas vi ses i Västerås.

Valberedningens nominering

Förbundsstyrelsekandidat: Lovisa Lanryd

Det politiska livet kan ibland kännas som en lång uppförsbacke, där allt tolkas till ens nackdel. Där vi som engagerade känner att vi måste försvara vårt parti i varje diskussion, på festen, i klassrummet eller på twitter. Åsiktskorridorer som blir allt trängre. LUF ska inte vara en sådan plats. När alla andra utgår från redan befästa ideer dundrar vi in med nya perspektiv och synsätt - med våra liberala värderingar i ryggen. Jag vill i denna text tacka för att just du valt förnuftet, men även det kaxiga och galna. Att du valt att kämpa för friheten.

Det har varit ett tufft år. Du och jag är värda sommarlov. Vi är båda överlevare av det kanske värsta året hittills i vårt politiska liv.

Ett ungdomsförbund ska aldrig vara "den vuxna i rummet" ändå är det precis det vi varit - en förälder till vårt 4-åriga trotsparti. Det är dags nu - dags att börja kräva avgångar, dags att leta upp den bästa (och därmed mest kontroversiella) politiska åsikten i handlingsprogrammet,

damma av den och skrida till verket. Jag vill veta vad som finns efter uppluckrandet av arbetsrätten, vad som finns bakom den platta skatten, och för det behöver jag dig. Jag är så peppad på att vi ska ta reda på det tillsammans. Ett nytt verksamhetsår ligger inför oss med massor av ny liberal politik att utforska och många strider mot höger och vänster (och centern) att vinna. Så tack för att du någon gång valde friheten före allt annat.

I höst är jag taggad på att träffa dig mer. Men först ska du få ta sommarlov.

Valberedningens nominering

Förbundsstyrelsekandidat:

Alex Nilsson

Jag söker ert förtroende för att få vara en del av LUFs förbundsstyrelse eftersom att jag vill göra vårt fantastiska förbund ännu bättre. Det som kommer att vara det viktigaste för mig om jag får ert förtroende är att bidra till att skapa en starkare organisation. LUF ska vara en organisation som mår bra; där vi tar hand om varandra, respekterar varandra och samtidigt inte är rädda för att ta de politiska diskussionerna. LUF ska vara en organisation med låga trösklar för människor både in i förbundet och för att fler ska kunna gå från passiva medlemmar till aktiva. LUF ska även ha högt i tak vad det gäller åsikter då socialliberaler, libertarianer, anarkokapitalister och folkpartister alla ska vara välkomna i vår kamp för ett friare värld.

Detta med en betoning på värld, för det räcker inte bara med att Sverige ska bli friare. Jag vill att LUF ska fortsätta vara ett ungdomsförbund som kämpar för att skapa frihet för människor som lever i förtryck utomlands. För att stärka vår organisation

behöver även LUF vara relevant i hela landet. LUF och Liberalerna har inte råd med att fortsätta tappa grepp om mindre orter och platser utanför de stora städerna.

Faktum är att Liberalerna inte har ett riksdagsmandat norr om Uppsala, därför måste extra stöd erbjudas till mindre distrikt och platser där förutsättningarna är tuffare. Med ert förtroende skulle jag med mina erfarenheter som distriktsordförande i Västernorrland alltid vara de mindre distriktens röst i förbundsstyrelsen.

Valberedningens nominering

Förbundsstyrelsekandidat: Karl-Philip Nilsson

Med nöd och näppe höll Liberalerna sig kvar i EP. Det är en underdrift att säga att LUF räddade kvar Liberalerna – för i ärlighetens namn var det vi som var Liberalernas kampanjmaskin.

Med valrörelserna i ryggen krävs det att vi samlar den kraft och energi som finns i LUF för att stärka organisationen, utveckla den idépolitiska debatten och för att påverka vårt moderparti.

Jag blir orolig när jag hör partister som firar att vi nu har en partiledare – en frälsare som kommer ta oss till nya höjder. På samma sätt som en ny logga eller ett nytt namn inte på egen hand kan lyfta ett parti kan inte enbart ett partiledarbyte lyfta ett parti. Liberalerna är i kris och det behövs en grundläggande förnyelse.

Som så många gånger förr så när partiet själv inte orkar med att göra det som krävs ska LUF visa vägen. Vi gjorde det i valrörelsen och måste även göra det nu.

Jag vill därför se en fördjupad idépolitisk debatt i LUF genom arbetsgrupper och spetsutbildning. På så sätt kan vi sedan ligga i framkant och vara offensiva för att se till att Liberalerna förnyas och håller rätt kurs.

Under de två senaste åren har jag varit förbundskassör och tagit ett stort organisatoriskt ansvar. Om jag får ert förtroende att fortsätta i förbundsstyrelsen är min förhoppning att fortsätta ta ett organisatoriskt ansvar men ägna mer tid åt opinionsbildning. I dagens debatt och med ett moderparti som ska staka ut sin riktning vill jag se till att min penna glöder och att LUF hörs, syns och inte minst påverkar.

Valberedningens nominering

Förbundsstyrelsekandidat: Anders Viking Pettersson

Jag kandiderar för jag vill fortsätta arbeta för att LUF ska vara ett förbund där alla medlemmar ska kunna känna sig välkomna och behövda. Samtidigt ska vi fortsätta vara det starkaste aktivistiska och politiska ungdomsförbundet.

Politiskt vill jag fortsätta utmana vänstern och högern inom jämställdhetspolitiken. Vi ser hur Ebba Busch Thor försöker ta över jämställdhetsfrågan och definiera om begreppet feminism. Kristdemokraterna ska inte få bli den högsta rösten i denna fråga. Det är vi liberaler som både tar kampen för att bryta begränsade normer och öka den ekonomiska friheten. Vi ser att dessa två värden går hand i hand och att jämställdhet inte är ett nollsummespel där någon förlorar på det.

Detta blir första verksamhetsåret på länge utan valrörelse. Därför bör tyngdpunkten läggas på att nya medlemmar kommer in i gemenskapen med utbildningar och Café Liberal. Men även mer utmanande utbildningar för medlemmar som

varit med längre. Jag vill fortsätta vara med och hjälpa de mindre distrikt som har de svårt att få igång en verksamhet.

Jag har själv varit med ett mindre distrikt och vet hur ensamt det kan vara. Därför behöver förbundsstyrelsen vara närvarande ute i landet och hålla utbildningar samtidigt som man skapar sig en uppfattning om hur läget ser ut i distrikten och se vad de behöver.

Förbundsstyrelsen jobbar för medlemmarna - inte tvärtom. För utan starka distrikt så har vi ingen stark förbundsstyrelse.

Förbundsstyrelsekandidat: Victoria Viklund

I gränslandet mellan legalitet och legitimitet

Utsläppta minkar dör i tusental. Flygplanspassagerare vägrar sätta sig och flyktingar göms. Trädkramare kedjar fast sig vid träd. Hundratusentals ungdomar skolstrejkar. Twitter-trollen rasar.

Trädkramande, djurrättsaktivism och flyktinggömmande är alla former av kollektivt handlande i vår samtid. Målet är att påverka samhället, medlet är civil olydnad. Det anses vara motstånd utan våld för att öppet trotsa en av staten fastställd lag som uppfattas som orättvis. Vilken roll spelar civil olydnad i ett liberalt samhälle?

Att det finns en juridisk skyldighet för medborgare att följa lagen är självklar. Den civilt olydige ser däremot en moralisk skyldighet att bryta den, och bör också vara beredd att ta sitt straff. Rawls menar att civil olydnad vädjar till majoritetens känsla för rättvisa. Majoriteten beslutar,

men civil olydnad är minoritetens metod att få majoriteten att ompröva ett beslut när alla andra vägar prövats. Olydnaden får dock inte hota hela det konstitutionella systemet. Inte heller kan den rättfärdigas av enbart privata eller religiösa åsikter.

Demokratin är ett ständigt pågående projekt. För mig spelar civil olydnad en viktig roll i samhällets demokrati-strävande då det ifrågasätter tidigare slutsatser i ljuset av ny kunskap eller social förändring. Nästan alltid handlar det om att värna individers rättigheter, att vidga dem. Aktiva medborgare är ett demokratiideal. Världen skulle bli lite bättre om fler valde att bli mini-politiker eller aktivister.

Valberedningens nominering

Förbundsstyrelsekandidat: Ellen Östberg

Höger och miljöaktivist?

Jag får klimatångest. Jag får det när jag går i klädbutiker och ser den mängd nya kläder som krävt enorma resurser för att nå hit och jag får klimatångest när jag ser bilarna i köerna som går på tomgång.

Vi pratar om frihet på riktigt, men frihet för vem? Om vi fortsätter i takten vi gör idag med utsläpp av co2 och utan drastiska åtgärder nu så kommer framtida generation inte ha frihet på riktigt. När havsnivån stiger och torkan sprider sig kommer runt 100 miljoner människor behöva fly från sina hem.

Jag blir hoppfull när jag ser hur elflyg är närmre än vad vi tror, hur bra tekniken går för nya hållbara lösningar och carbon capture utvecklas och när företag satsar på hållbara lösningar.

Jag hör ofta hur politiskt obundna klimataktivist uttrycker att de inte kan lita på högern i klimatfrågan. Jag vill vara miljöaktivist och höger, fortsätta kämpa för att ge marknaden förutsättningar, för det är Elon Musk och inte staten har skapat Tesla.

Jag vill ställa krav för att framtidens generationer ska kunna vara fria på riktigt. Ställa krav på företag, kommuner och landsting att börja ställa om är att bry sig om framtida generationers frihet.

För försöka rädda de 100 miljonerna från att fly sina hem krävs en balans mellan kravsättning som sätter stopp för mer utsläpp och ge företag lättnader för att kunna fortsätta göra det lätt för konsumenter att välja rätt. Jag har klimatångest men jag är redo att göra något åt det. Det är vår tid att vara miljöaktivister, höger och kapitalister.

Till försvar för den konservativa skolan

Mr. Keating må vara en fantastisk filmkaraktär, men som läraridéal är han usel.

Filmen Döda poeters sällskap från 1989 handlar om en internatskola i femtiotalets USA. Under en engelskalektion ber den nya läraren, Mr. Keating, sin klass att riva ut första kapitlet ur sina böcker och gå ut på gården. Eleverna får improvisera fram egna versmått och agera som självständiga individer, istället för att nöta in matematiken bakom gammal poesi. Det är revolutionärt, inspirerande och livsbejakande. Dramaturgiskt blir det en fantastisk film. Dessvärre är det ett uselt bildningsideal.

Keating lär sina elever att fånga dagen men det är inte en lärares uppgift att blåsa liv i rastlösa ungdomar. Det är en fantastisk förmåga, men inte den viktigaste. För progressiv undervisning verkar inte fungera. Pisatestet – OECD:s kunskapsutvärdering i matematik, läsförståelse och naturkunskap – har i över ett decennium nu placerat svensk skola på den lägre halvan av rangordningen. Gemensamt för de högre rankade skolorna är att de alla är konservativa, och inte har ersatt

katederundervisning och läxor med elevinflytande och modern teknik än.

Alla elever kan inte bli akademiker och alla lärare kan inte vara en Keating. Det går inte att studera sig fram till skådespelaren Robin Williams sociala energi och karisma. Inte heller ska det krävas en särskild personlighet för att bli en bra lärare. För några år sedan handlade mycket av skoldebatten om lärarens förlorade prestige i samhället, efter en rapport visade att intagningspoängen till lärarlinjen var så låga att en student kunde bli antagen genom att kryssa i samma svarsalternativ på alla frågor på högskoleprovet.

Ingen orsak ligger ensam bakom utvecklingen men idén om den progressiva skolan har otvivelaktigt varit bidragande till att nedmontera lärarrollen. Att en lärares arbetsuppgifter innebär mer administration, provrättning och att vara en terapeut åt eleverna än faktisk undervisning borde skrämman iväg många drivna personer från lärarutbildningen.

Som om det inte vore nog med Keatingidealet så verkar de flesta se på kunskap som om det vore någonting som är omöjligt att förmedla. Lära-rens uppgift i den progressiva skolan är inte att lära ut nödvändig baskunskap, utan att inspirera elever till att lära sig själva och tänka självständigt. Båda är mycket goda förmågor men absolut inte de viktigaste i grundskolan, framför allt inte under de första åren.

Lärande kräver en utgångspunkt av grundläggande kunskap. Utan den blir det näst intill omöjligt att skilja på relevant och onödig information inför ett prov. Överambitiösa elever riskerar att ta på sig för mycket och underambitiösa att upp innan de ens har börjat. Det är olyckligt men inte oväntat att elever blir stressade över sina betyg när de inte vet vad som förväntas av dem.

Självständigt tänkande är svårt att lära ut och måste få vara någonting som kommer med tiden. Elevers resonemang tenderar att bli utvecklade och nyanserade gissningar om det inte från någon kunskapsbas att utgå ifrån, och deras texter att bli ordsallader när fokus ligger på att tänka fritt snarare än rätt. Det finns helt enkelt inget värde i att tänka utanför boxen för den som varken vet var lådan står eller vad som finns

”Det är inte oväntat att elever med bäst förutsättningar kommer ha det lättare i skolan, men om vi menar allvar med att skolan ska vara ett verktyg för klassresor, kan vi inte tillåta att betyg går i arv.”

i den.

En skola som sätter paketering över innehåll kommer dessutom att premiera vältaliga elever. Vi vet allihopa att detta allt som oftast är de med välutbildade föräldrar och svenska som modersmål. Ungdomarna i Döda poeters sällskap tillhör alla den amerikanska överklassen. Krasst sagt kommer förväntningar från både hem och samhälle tvinga dem att på egen hand studera sig till åtminstone godkänt.

Inkomsten och utbildningen hos en elevs föräldrar är fortfarande de mest träffsäkra variablerna för att förutsäga elevens betyg. Det är inte oväntat att elever med bäst förutsättningar kommer ha det lättare i skolan, men om vi menar allvar med att skolan ska vara ett verktyg för klassresor, kan vi inte tillåta att betyg går i arv. Det är eleverna med sämst förutsättningar som behöver den lärarledda undervisningen i skolan som mest.

Antagligen är det lättare för friskolekoncernen, kommunpolitikern och pedagogikforskaren att sälja in slagord som progressiv undervisning och entreprenöriellt lärande än mer av det gamla. Syftet med skolan är dock inte att skapa karriärer åt dessa grupper, utan att ge elever lika möjligheter att bygga sina egna liv.

Liberaler sätter skolan först – men en liberal skola innebär mer konservativ undervisning.

Love Frisell

FO-krönika: Frihet fungerar

För tio år sedan blev min mamma Emilia erbjuden ett jobb på universitetet i Hawler, huvudstaden i irakiska Kurdistan. Hon skulle utforma och undervisa vid deras första socio-nomutbildning någonsin. Det här var efter Irakinvasionen, där den brutala mördaren Saddam Hussein störtats som hela Iraks diktator, men innan den arabiska våren och inbördeskriget som bröt ut 2011. Kurdistan avnjöt en period av relativt lugn.

Jag bestämde mig för att följa med en tid. Det var första terminen på gymnasiet så mina lärare var inte glada. Mina vänner lite tvekande. Andra närstående oroliga. Det skulle vara en lögn om jag inte erkände att jag själv hade fördomar som gjorde mig nervös. Jag tänkte att Kurdistan och Irak skulle vara farliga, fattiga och krigssargade länder. Men en chans att få se, uppleva och lära sig om en så annorlunda plats kan en inte låta bli.

När jag spänt fast mig i min stol på flygplanet och vi började taxa ut på Arlanda visste jag inte att den här resan skulle bli början på tio år av mitt liv. Jag minns att flygplanet skumpade i luften och darrade på vägen upp. Jag var också skakis. Kurdistan skulle visa sig vara något helt annans än jag tänkt mig.

När en flyger in mot Hawler, eller Erbil beroende på vilket språk du talar, så följer flygplanet med landskapet. Från de höga kringliggande bergen sjunker en ner över ett vidsträckt flackt område. Någonstans där tornar Hawler upp. Det var inte sönderbombat, inte skotthål i alla fasader och inte påtagligt fattigt. Tvärtom bröt nybyggda höghus upp ur marken, breda nylagda motorvägar sträckte sig mot horisonten och spridda kring staden glittrade köpcentrum som ädelstenar.

Väl på plats umgicks jag med mammas studenter och fick höra berättelser om var det här nyfunna välståndet kommit ifrån. De berättade om hur deras släktingar och föräldrar växt upp i ett Kurdistan mycket mer likt det krigsdrabbade land jag väntat mig. De föräldrarna hade i många fall lyckats fly därifrån och fått livschanser i Sverige och Europa. Utbildning, säkerhet och möjlighet att företaga.

När Irak sedan befriats från Saddams fruktansvärda regim hade vissa av dessa personer flyttat tillbaka, andra hade stannat. Det gav upphov till nya möjligheter för handel över gränserna, skapade språklig och kulturell förståelse mellan våra länder och la grunden för det välstånd Kurdistan nu använde för att bygga sin nya välfärd, till exempel för att finansiera socio-

nomutbildningen. Hade inte vi öppnat våra hjärtan hade inte mamma haft några studenter och Kurdistan hade inte haft några blivande socio-
nomer.

Där och då förstod jag att vikten av frihet. Jag kände det i hjärtat när jag skrattade och pratade ikapp med dessa barn till flyktingar som klarat sig för att de fått komma till Sverige. Jag förstod det också intellektuellt; frihet fungerar. Det var just för att både människor, varor och kapital fått röra sig fritt över våra länders gränser som de nu kunde lyfta sig ur fattigdom. Det var för att diktatorn störtats och Kurdistan åtnjöt relativt mycket frihet som människor vågande investera i sin utbildning och i företagande.

Därefter tog det ett par månader innan jag gick med i Liberala ungdomsförbundet och jag kallade mig ännu inte liberal men det är ingen tvekan om att jag var det. Socialis-

ter kommer aldrig att förstå detta: det går inte att ha välfärd utan att människor är fria att skapa välstånd. Skyhöga skatter, överregleringar och en sluten arbetsmarknad skyddar inte arbetare, istället skapar det fattigdom.

Konservativa begriper inte heller frihet. De kväver den enskildes personliga uttryck och lämnar inte utrymme för människor att blomstra. Dessutom ignorerar de allt som oftast att principerna som motiverar att företagandet ska vara fritt och att varor eller kapital ska få röra sig fritt är desamma som principerna som motiverar människors fria rörlighet. Var och en äger sig själv och måste få göra som hen vill. Det är inte bara så att frihet fungerar, som i exemplet Kurdistan, det är också rätt. Politiker som förespråkar fritt företagande men motsätter sig människors rörlighet är inkonsekventa och principlösa.

Det här är min sista krönika som förbundsordförande. Efter tio år i LUF varav tre som ordförande är det dags att lämna facklan vidare. Jag tar med mig en del av elden LUF tänt i mig. Jag lovar att fortsätta kämpa för människors frihet, vem eller var de än är. Jag vet att LUF kommer göra detsamma. Vi är Sveriges bästa frihetsrörelse, jag älskar er. Vi ses på barrikaderna.

Joar Forssell
Förbundsordförande

LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET

Posttidning B

Avsändare
Liberala Ungdomsförbundet
Hantverkargatan 25 ÖG
11221 Stockholm